

Absolwent

LISTOPAD 2009

NUMER 6

Szanowni Państwo,

Oddajemy do Państwa rąk nowy numer Absolwenta. Chwila jest szczególna, bo w listopadzie 2009 roku obchodzimy rocznicę 200 lat nauczania i prowadzenia badań chemicznych na uczelniach warszawskich. W numerze wspominamy postaci bliskich nam osób związanych z Wydziałem Chemii, którzy odeszli niedawno. Wspominamy profesora Stanisława Rubla założyciela Koła Chemików Absolwentów oraz zmarłego nagle profesora Stanisława Głęba – tablica poświęcona Jego pamięci zostanie odsłonięta w ramach obchodów 200-lecia chemii na UW. Listopad to miesiąc szczególnej pamięci o osobach zmarłych - w numerze znajdują też Państwo informacje o grobach osób, które pracowały lub w inny sposób były związane z Wydziałem Chemii UW. Podajemy też informacje o studencie naszego Wydziału, Macieju Janczyku, który zaginął w październiku tego roku. Ktokolwiek z Państwa widział Macieja Janczyka lub ma jakiegokolwiek informacje o jego losie proszony jest o kontakt z Fundacją ITAKA.

Zarząd Koła

Rocznica 200-lecia chemii uniwersyteckiej w Warszawie

Mimo, iż nasz Wydział ma niewiele ponad pięćdziesiąt lat, chemia jako przedmiot wykładana jest na Uniwersytecie Warszawskim od początku jego powstania. W tym roku obchodzimy jubileusz 200 lat nauczania chemii uniwersyteckiej w Warszawie. Za początek zajęć z chemii uważa się datę 15 listopada 1809 roku, kiedy to po raz pierwszy odbyły się zajęcia w szkole lekarsko-chirurgicznej zwanej Wydziałem Akademicko-Lekarskim. Prezesem uczelni został Stanisław Staszic, a dziekanem Jacek Dziarkowski, znany warszawski lekarz. Zadanie zorganizowania Gabinetu Farmaceutycznego otrzymał asesor farmacji Józef Jan Celiński. To on prowadził pierwsze zajęcia z chemii dla studentów uczelni. Szkoła Lekarska po ośmiu latach włączona została w skład utworzonego Królewskiego Uniwersytetu Warszawskiego.

Wybitni chemicy Uniwersytetu Warszawskiego: Michaił Cwiet, Wojciech Świątosławski, Wiktor Kemula i Włodzimierz Kołos.

Burzliwe losy uniwersytetu nie sprzyjały rozwojowi chemii, niemniej jednak w tamtych czasach na naszej uczelni pracowało wielu wybitnych naukowców.

Prawdopodobnie jednym z największych osiągnięć chemicznych naszego uniwersytetu są prace Michaiła Siemionowicza Cwiet, rosyjskiego badacza, który jest twórcą metod chromatograficznych. Cwiet w latach 1901-1908 był profesorem Cesarskiego Uniwersytetu Warszawskiego i w murach naszej szacownej uczelni pracował nad zagadnieniami rozdzielania chlorofilu zaproponowaną przez siebie metodą chromatografii adsorpcyjnej. To właśnie na Uniwersytecie Warszawskim powstały jego największe prace, m.in. potwierdzające, że chlorofil występuje w roślinach w dwóch odmianach, zwanych obecnie chlorofilem a i b.

Innym wybitnym chemikiem, który wywarł piętno na obliczu polskiej nauki był Wojciech Świątosławski. Mimo, iż związany był z wieloma warszawskimi ośrodkami naukowymi, stworzył od podstaw Katedrę Chemii Fizycznej pracując na

Uniwersytecie w latach 1947-1968. Wojciech Świątosławski jest twórcą nowoczesnej termochemii, konstruktorem nowatorskich kalorymetrów do badań ciepła parowania i ciepła topnienia, a także przyrządów do precyzyjnych pomiarów temperatury wrzenia cieczy. Do luminarzy polskiej chemii należy zaliczyć profesora Wiktora Kemulę. To on z młodym wówczas asystentem Zenonem Kublikiem (później profesorem naszego Wydziału) wynalazł rewolucyjną metodę wiszącej elektrody rtęciowej, która pozwalała na oznaczenia stężeń jonów metali blisko tysiącrotnie niższych niż w standardowych pomiarach polarograficznych. Wiktor Kemula jest także twórcą metody chromatopolarografii. Kontynuując niejako wspaniałą tradycję Michaiła Cwiet, zaproponował połączenie polarografii ze wstępnym rozdzielaniem analizowanych substancji na kolumnie chromatograficznej. Dzięki temu możliwe było ilościowe rozdzielenie i oznaczenie wielu mieszanin związków organicznych. Kolejną znakomitą postacią naszego wydziału był profesor Włodzimierz Kołos. Ten wybitny uczony był twórcą polskiej szkoły chemii kwantowej. Spośród wielu jego naukowych osiągnięć najbardziej znane w świecie są najdokładniejsze obliczenia teoretyczne dla cząsteczki wodoru. Jego prace pokazały po raz pierwszy w tak dobitny sposób, że chemia teoretyczna jest w stanie opisać parametry molekuł takie jak długości i energie wiązań, nawet z lepszą dokładnością niż metody doświadczalne. Profesor Kołos pozostawił po sobie wielu wybitnych wychowanków, którzy do dziś kontynuują jego dzieło.

Rocznicy 200-lat chemii uniwersyteckiej w Warszawie zostanie poświęcona wystawa organizowana przez Wydział Chemii w Pałacu Kazimierzowskim (od 18 listopada 2009). Przedstawiona na niej zostanie historia badań i nauczania chemii na Uniwersytecie. Zaprezentowane zostaną osiągnięcia chemików związanych z naszą uczelnią, te dawniejsze oraz współczesne. Wystawa po prezentacji na Krakowskim Przedmieściu będzie również eksponowana na Wydziale.

Maciej Mazur

In memoriam...

PROF. STANISŁAW RUBEL (1922-2008)

29 listopada 2008 r. zmarł w wieku 86 lat Stanisław Rubel, chemik, profesor zwyczajny Uniwersytetu Warszawskiego. Dla społeczności Wydziału Chemii UW był symbolem pracowitości, a także sumienności i uczciwości w wypełnianiu obowiązków.

Stanisław Rubel urodził się w Wilnie w 1922 r., tam ukończył gimnazjum i liceum OO. Jezuitów, uzyskując świadectwo maturalne w języku litewskim. W czasie wojny oraz po wojnie do czasu repatriacji do Polski w roku 1946 r. pracował jako szlifierz szkła i luster. Po weryfikacji świadectwa maturalnego rozpoczął studia, początkowo matematyczne, a po roku chemiczne na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Warszawskiego. Jeszcze przed ukończeniem studiów podjął pracę w Katedrze Chemii Nieorganicznej, kierowanej przez profesora Wiktora Kemulę – ucznia laureata Nagrody Nobla profesora Jarosława Heyrowskiego. Na Wydziale Chemii UW Stanisław Rubel zdobywał kolejne szczeble kariery naukowej. W 1962 r. obronił pracę doktorską, w 1968 został mianowany docentem, a w 1979 roku profesorem.

Profesor Stanisław Rubel

Z Uniwersytetem Warszawskim związany był przez całe swoje dorosłe życie.

Pracując pod kierunkiem profesora Kemuli, opracowywał metody analizy metali w stopach, rudach i chemikaliach. Były to czułe metody z zakresu elektrochemii i fotometrii, pozwalające analizować bardzo małe ilości domieszek i zanieczyszczeń w metalach i stopach. Później, kiedy był już samodzielnym pracownikiem naukowym, kierował kilkunastoosobową grupą w ramach powołanych w 1968 r. pracowni naukowych. Jedną z takich pracowni stworzył i kierował. Jest to, działająca także obecnie, Pracownia Chemii Analitycznej Stosowanej. Początkowo tematyką prac badawczych Pracowni była analiza metali, ale w połowie lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku zaczęła dominować w niej tematyka związana z badaniem i ochroną środowiska. Z tego okresu pochodzi wiele publikacji Stanisława Rubla i jego zespołu. Były wśród nich prace dotyczące badania wód, ścieków przemysłowych, tkanek zwierzęcych, roślinnych oraz żywności.

Szczególne miejsce w jego badaniach zajmowały problemy błędów w analizie. Profesor wielkie znaczenie nadawał poprawności wyników badań analitycznych, wiedząc jak wielkie jest ich znaczenie w prowadzeniu procesów przemysłowych, sytuacjach spornych lub gdy stanowią dowody w procesach sądowych. Wszystkie prace, które powstały w Pracowni, dotyczyły użytecznych i potrzebnych metod stosowanych w praktyce. Był autorem i współautorem ok. 90 publikacji oryginalnych, kilku podręczników, skryptów i ekspertyz. Miał partnerów naukowych w Polsce i w Europie. W czasach PRL współpracował z naukowcami z Moskwy (dobrze mówił po rosyjsku), NRD i Rumunii, później także z RFN.

Profesor był nie tylko naukowcem, ale także znakomitym, cierpliwym, a przy tym wymagającym nauczycielem, wykładowcą chemii analitycznej, wychowawcą młodzieży i kilku pokoleń absolwentów, promotorem wielu doktoratów. Chętnie angażował się w organizowanie letnich obozów naukowych i brał w nich udział. W latach 1972-81 pełnił funkcję prodziekana ds. studenckich. Był bardzo lubiany przez studentów, zawsze interesował się ich warunkami bytowymi. W roku 1986 społeczność Wydziału wybrała Stanisława Rubla na stanowisko dziekana.

Profesor Rubel bardzo aktywnie angażował się w działalność społeczną. Nie sposób wymienić wszystkich organizacji, do których należał i funkcji, które pełnił.

Był wieloletnim sekretarzem i v-ce przewodniczącym Komitetu Chemii Analitycznej PAN, członkiem kilku komisji tej organizacji, a także członkiem organizacji międzynarodowych (IUPAC) i komitetów organizacyjnych i naukowych międzynarodowych konferencji (Euroanalysis, CANAS).

Został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Profesor Rubel był człowiekiem wielkiej dobroci, wrażliwości i życzliwości, cieszył się ogromnym autorytetem i zaufaniem współpracowników i studentów.

Jerzy Golimowski

PROF. STANISŁAW GŁĄB (1945-2008)

Prof. Stanisław Głąb urodził się 20 kwietnia 1945 roku się w Kulikowie, małej wsi na Lubelszczyźnie, w powiecie zamojskim. Studia rozpoczął na Uniwersytecie Warszawskim, na Wydziale Chemii w roku 1965. W roku 1968 podjął decyzję wykonywania pracy magisterskiej w Katedrze Chemii Nieorganicznej Wydziału Chemii, z której w 1969 roku z wyłoniła się Pracownia Teoretycznych Podstaw Chemii Analitycznej. Temat pracy magisterskiej dotyczył spektrofotometrycznej metody oznaczenia śladowych zawartości arsenu i antymonu. Dzięki pracowitości, zdolnościom i dociekliwości uzyskane wyniki pozwoliły nie tylko na wyeliminowanie szkodliwej pirydyny, ale i na wysunięcie i potwierdzenie nowego mechanizmu reakcji, co udokumentowane zostało w pierwszej Jego publikacji.

Dalsze prace magistra Stanisława Głęba dotyczyły wnikliwej analizy błędów, które mogą być popełniane przy stosowaniu wskaźników w metodach miareczkowania objętościowego. Wymagało to zbadania szeregu znanych i nowych wskaźników i stało się podstawą rozprawy doktorskiej pod tytułem *Fizykochemiczna charakterystyka wskaźników redoks*, obronionej na Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego w roku 1976. Cechą charakterystyczną badań doktora Stanisława Głęba było nie tylko odkrywanie nowych faktów, ale również porządkowanie dotychczas znanych. Dlatego też, w Jego dorobku znajduje się szereg opracowań podsumowujących stan określonej dziedziny chemii analitycznej. Badaniu wskaźników redoks i wskaźników kompleksometrycznych

poświęcone były między innymi trzy raporty Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC), których był współautorem.

Kolejną dziedziną zainteresowań Stanisława Głęba było miareczkowanie kulometryczne. Tematyka ta nie ograniczała się do opracowywania metod analitycznych w mikroskali, ale poświęcona była źródłom błędów w kulometrii oraz kulometrycznemu wyznaczaniu stałych autoprotolizy i stałych protonowania w niewodnych i mieszanych rozpuszczalnikach.

W roku 1979 Stanisław Głęb wyjechał na roczny staż podoktorski do Szwecji. W Royal Institute of Technology w Sztokholmie nawiązał współpracę z prof. Folke Ingmanem, która kontynuowana była dzięki licznym krótkoterminowym wyjazdom i nawiązanej przyjaźni. Tematyka rozwijana w Sztokholmie wiązała się z badaniami właściwości monokrystalicznej i polikrystalicznej elektrody antymonowej stosowanej w pomiarach pH. Późniejsze prace dotyczyły czujników pH wykorzystujących elektrody z irydu i palladu. Podsumowaniem tych badań była rozprawa habilitacyjna zatytułowana *Zastosowanie kulometrii i elektrod metal / tlenek metalu do badania układów kwas-zasada* przedstawiona Radzie Wydziału Chemii UW w roku 1990.

Najbardziej owocnym naukowo okresem życia Stanisława Głęba była ostatnia dekada XX wieku. Publikuje w tym czasie 29 prac doświadczalnych i 7 prac przeglądowych z ogólnego dorobku liczącego 49 pozycji. Ukazują się one głównie w czołowych międzynarodowych czasopismach z zakresu chemii analitycznej (*Talanta, Analyst, Analytica Chimica Acta, Sensors and Actuators*), a ich tematyka wiąże się przede wszystkim z opracowywaniem i stosowaniem nowych bioczujników. W tej dziedzinie pod promotorstwem Stanisława Głęba prowadzonych było pięć przewodów doktorskich obronionych w Wydziale Chemii UW w latach 1995-2004. W roku 1997 został Mu nadany tytuł profesora.

Do najważniejszych osiągnięć w tym okresie można zaliczyć opracowanie kinetycznego modelu enzymatycznego czujnika wykorzystującego detekcję pehametryczną oraz opracowanie bioczujników do oznaczania mocznika, kreatyniny i penicyliny. Czujniki te wykonywane były początkowo metodami tradycyjnymi, a w dalszej kolejności techniką sitodruku i stosowane w układach przepływowych. W perspektywie tych prac Stanisław Głęb starał się widzieć zawsze konkretne zastosowanie, na przykład w produkcji penicyliny lub w klinicznych analizach wspomagających procesy hemodializy. Ten sposób patrzenia na wyniki prac badawczych Stanisław Głęb przekazywał również swoim uczniom.

Koniec XX wieku oznaczał dla prof. Stanisława Głęba objęcie licznych obowiązków organizacyjnych. Po moim przejściu na emeryturę w 1999 objął On kierownictwo Pracowni Teoretycznych Podstaw Chemii Analitycznej. W roku 1993 został wybrany prodziekanem Wydziału Chemii UW, a w roku 1996 dziekanem. Pełniąc te funkcje mógł w pełni rozwinąć swe znakomite umiejętności organizacyjne. Dla Wydziału Chemii stał się prawdziwym gospodarzem. Gmach Wydziału, z okresu jego odbudowy powojennej i licznych późniejszych przeróbek, przekształcił w nowoczesny budynek stołecznej uczelni. Prowadzono remont wielu sal wykładowych i laboratoriów, wprowadzono liczne udogodnienia dla studentów, nie wspominając o modernizacji umożliwiającej pracę i studiowanie osobom niepełnosprawnym. Okazało się wówczas, że wiele spraw, których nie można było dawniej rozwiązać, również z braku funduszy, stało się możliwe dzięki staraniom i aktywności prof. Stanisława Głęba. Te Jego zalety niewątpliwie spowodowały powołanie Go w roku 2002 na przewodniczącego senackiej Komisji budżetu i finansów, a w 2005 roku na stanowisko prorektora do spraw rozwoju i polityki finansowej Uniwersytetu Warszawskiego. Również na tym odcinku działalności wykazał się zarówno wielkimi umiejętnościami jak i energią w rozwiązywaniu trudnych problemów uczelni. Podejmował się wielu zadań i realizował je z powodzeniem. Miał wizję Uniwersytetu godną XXI wieku. W roku 2008 został wybrany prorektorem Uniwersytetu Warszawskiego na drugą kadencję. Działalność ta dawała Mu wiele satysfakcji, ale kosztowała Go wiele wysiłku. Być może stała się jedną z przyczyn Jego przedwczesnej śmierci po krótkiej, dwutygodniowej chorobie. Szeroka działalność naukowa i organizacyjna nigdy jednak nie przesłaniała Mu podstawowego celu, któremu powinna służyć wyższa uczelnia - nauczania studentów. Stanisław Głęb jako młody nauczyciel akademicki prowadził zajęcia laboratoryjne, opiekował się magistrantami.

Był doskonałym opiekunem grupy studenckiej. Był wymagający, ale też wyrozumiały dla studentów. Zawsze, starał się zrozumieć sytuację studenta, który ma, często niezawinione, kłopoty i trudności. Ten sposób bycia charakteryzował Go przez całe życie w kontaktach z innymi ludźmi. W dyskusjach starał się zrozumieć punkt widzenia rozmówcy i dążył do wypracowania racjonalnego kompromisu.

Profesor Stanisław Głęb

Przez wiele lat prowadził wykłady z chemii analitycznej dla studentów 2-go roku i przywiązywał wiele wagi zarówno do ich merytorycznej jak i formalnej treści. Przez ponad 20 lat, do roku 2004, dzielił się również swoimi umiejętnościami jako nauczyciel akademicki ze studentami Wyższej Szkoły Rolniczo-Pedagogicznej, następnie Akademii Podlaskiej w Siedlcach. Jego zamiłowania jako dydaktyka przejawiały się również w działalności w Okręgowym, a następnie Głównym Komitecie Olimpiady Chemicznej, którego był od 1986 roku sekretarzem.

Jednaś Mu to wielu przyjaciół na uczelni oraz w czasie pobytów naukowych na uczelniach w Szwecji, Kanadzie, Finlandii i Anglii, a także podczas licznych wyjazdów na konferencje. Niejednokrotnie wyjeżdżaliśmy razem. W podróży i w czasie konferencji był doskonałym towarzyszem i kolegą, był ciekaw nowych miejsc, ale nigdy nie opuszczał posiedzeń, które były celem naszego wyjazdu. Gdy wyjeżdżali z nami nasi młodszy koledzy, ułatwiał im kontakty z uczestnikami z innych krajów.

Jako członek rzeczywisty (Titular Member) w latach 1985-1997 brał czynny udział w pracach Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej jako członek Komisji Odczynników i Reakcji Chemicznych. Uczestniczył w wielu posiedzeniach i był zawsze aktywnym uczestnikiem w dyskusjach. Był współautorem pięciu opracowań, które ukazały się w czasopiśmie *Pure and Applied Chemistry*. Kilkakrotnie zastępował mnie w posiedzeniach Wydziału Chemii Analitycznej Federacji Europejskich Towarzystw Chemicznych, a dzięki swoim cechom charakteru zyskiwał wielu przyjaciół. W roku 2007 przejął po mnie obowiązki reprezentowania polskich analityków w European Association for Chemical and Molecular Sciences. Niestety, na tym polu nie zdążył już rozwinąć szerszej działalności. Stanisław Głąb w czasie swej aktywności otrzymał wiele nagród i wyróżnień. W roku 2003 i ponownie w 2007, został wybrany do Komitetu Chemii Analitycznej Polskiej Akademii Nauk. W 2003 roku został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Tak jak wiele osób z którymi się spotykał w swej działalności, jako Jego nauczyciel i przyjaciel, odczuwam wielki żal z powodu Jego przedwczesnego odejścia. A przecież tak wiele jeszcze chciał i mógł zdziałać w nauce, dla Uniwersytetu Warszawskiego i dla społeczeństwa.

Adam Hulanicki

(Artykuł ukazał się w czasopiśmie *Polskiego Towarzystwa Chemicznego Orbital*, numer 5-6/2008)

Zaginął Maciej Janczyk, student naszego wydziału

Fundacja Itaka poszukuje 21-letniego Macieja Janczyka, który zaginął 26 października w Warszawie. Maciej ma 173 cm wzrostu i szare oczy. W dniu zaginięcia ubrany był w czarną kurtkę firmy „adidas”, koszulkę w kratę, ciemnoszare dzinsy i ciemnobrązowe adidas z weluru. Miał przy sobie czarną torbę. Ktokolwiek widział Macieja Janczyka lub ma jakiegokolwiek informacje o jego losie proszony jest o kontakt z ITAKĄ - Centrum Poszukiwań Ludzi Zaginionych pod całodobowymi numerami: 0 801 24 70 70 oraz 022 654 70 70. Można również napisać w tej sprawie do ITAKI: itaka@zaginieni.pl. Informatorom Fundacja gwarantuje dyskrecję.

(na podstawie informacji Życia Warszawy)

Odwiedzając cmentarze, przystańmy przy grobach naszych Koleżanek, Kolegów i Nauczycieli

(zgodnie z danymi Dziekanatu Wydziału)

- prof. Krystyna Brajter
cm. w Pyrach, ul Łagiewnicka
- techn. Danuta Cieślak
cm. Północny, kw. V, rząd 12 gr. 16
- dr hab. Zbigniew Dąbrowski
cm. Północny O I 12
- dr Elżbieta Brzezińska-Timofiejuk
cm. parafialny w Bielsku Podlaskim
- prof. Stefania Drabarek
cm. Powązki – Wojskowy, kw. B-2, rząd 5, gr. 19
- prof. Kazimierz Jabłczyński
cm. w Milanówku, kw. XVII, rząd 3, gr. 2
- doc. Bogusław Janaszewski
cm. na Służewcu, koło kościoła św. Katarzyny
- prof. Wiktor Kemula
cm. Powązki, kw. 6 koło katakumb
- prof. Włodzimierz Kołos
cm. Powązki, IV brama, od bramy ok. 1 km, kw. 334, rząd 2, gr. 19
- dr Andrzej Krawczyk
cm. Północny O I 17 rz. 4, gr. 20
- prof. Wiktor Lampe
cm. Powązki, kw. J, rz. 1, gr. 13/14
- doc. Zdzisław Maciarewicz
cm. Powązki, kw. 242, rząd 6, gr. 3
- dr Wojciech Matuszewski
cm. Bródno, kw. 69J, rz. 2, gr. 25
- mgr Wojciech Nowaczek
cm. w Radomiu
- dr Kazimierz Olejniczak
cm. Północny, W VI/11, rz. 7, gr. 7
- dr Zofia Pawlak
cm. Powązki, kw. 95, rz. 6, gr. 14
- prof. Arkadiusz Piekara
cm. Powązki, na przedłużeniu Alei Zasłużonych
- prof. Wiesław Pyżuk
cm. Powązki – Wojskowy, na przedłużeniu Alei Zasłużonych
- prof. Władysław Rodewald
cm. Powązki – Wojskowy, kw. C-19
- prof. Wojciech Świętosławski
cm. Powązki – Wojskowy, Aleja Zasłużonych
- prof. Jan Świdorski
cm. Ewangelicko-Reformowany (ul. Żytnia), kw. 14, rz. 3, gr. 16
- dr Maria Trenkner
cm. Powązki, kw. 49, rząd 6, gr. 25/26
- dr Ryszard Lewandowski
cm. Bródno 81 C
- prof. Andrzej Orszagh i prof. Janina Żurakowska-Orszagh
cm. Wólka Węgłowa IV, 8S, 2-ga ścieżka, 16-ty grób
- doc. dr Andrzej Janowski
cm. Powązki, IV brama, kwatera 245
- prof. Jadwiga Jastrzębska
cm. komunalny w Zgierzu
- doc. dr Stanisław Kurowski
nowa część cm. w Garwolinie
- prof. Stefan Minc
cm. Powązki – Wojskowy A-41
- dr Danuta Pawlak
cm. w Powsinie
- dr Renata Słojkowska
cm. w Pułtusku
- prof. Piotr Wrona
cm. Bródnowski, kw 14 N 6 – 6
- prof. Zbigniew Kęcki
nie ma grobu zgodnie z Jego testamentem
- doc. dr Andrzej Polaczek
grób rodzinny w Krakowie
- doc. dr hab. Teodor Krupkowski
grób rodzinny w Poznaniu
- dr Piotr Dryjański
cm. w Michalinie
- p. Wojciech Ochmański
cm. Bródnowski, kw. 59c VI rząd
- prof. Stanisław Głąb
cm. Powązki – Wojskowy, Aleja Profesorska A-29 Tuje 1-10
- prof. Stanisław Rubel
cm. Stare Powązki 154 C

O Kole Chemików

Gorąco zachęcamy Koleżanki i Kolegów, absolwentów UW, do zapisywania się do Koła Chemików. Roczne składki członkowskie w wysokości 35 zł należy wpłacać przekazem pocztowym na adres Koła lub bezpośrednio na ręce Tadeusza Krawczyńskiego (gmach Wydziału Chemii, pok. nr 34, e-mail: tadekra@chem.uw.edu.pl, tel. (022)-822-02-11, wew. 519). Obecnym członkom Koła przypominamy o opłaceniu składek za rok 2009. Więcej informacji na temat działalności Koła można znaleźć na stronie internetowej www.chem.uw.edu.pl (po wybraniu odnośnika „Absolwenci UW”).